

anden Side giver af disse Forhandlinger, disse Stemninger, kan give sig Udtryk.

Saa meget om selve Spørgsmaalet om Voldgiften og den Diskussion, der i Genève førtes i Forbindelse hermed. Sikkerheden, Afrustningen, det er det, der nu skal skabes paa den store Afrustningskonference, som skal indkaldes til den 15. Juni næste Aar. Det ærede Medlem Hr. P. Munch gav en meget indgaaende Redegørelse her for de faktiske Forhold, som jeg i alt væsentligt kan tiltræde. Dog ønsker jeg at sige, at der faldt en Udtalelse fra det ærede Medlem, som i nogen Grad overraskede mig. Det var vist i Forbindelse med det Forslag, han var Ordfører for paa den interparlamentariske Konference, og som han har overrakt i 3die Kommission, og som muligvis skulde blive Genstand for Forhandling paa Afrustningskonferencen, Forslaget om at lægge den Ordning, der er truffet med Hensyn til de afrustedes Stater i Fredstraktaterne, til Grund for den kommende almindelige Afrustning. Det ærede Medlem brugte dér en Vending som den, at det drejede sig i de overvundne Stater om en Afrustning, der vel maatte siges at gaa ud over det danske Forslag, der nu er fremsat her i Tinget. Denne Opfattelse kan jeg aldeles ikke dele, saa vist som, selv om der foreligger meget vidtgaende Begrænsninger med Hensyn til Udrustning og Skyts, man umuligt vil kunne paastaa, at Bestemmelserne i Versailles-Freden, Trianon-Freden, St. Germain-Freden o. s. v. kan siges at have berøvet de Styrker, de overvundne Stater maa opretholde, enhver krigsmæssig Udrustning eller enhver krigsmæssig Karakter. Det kan jeg ikke paa nogen Maade erkende. Det ærede Medlem beskæftigede sig meget indgaaende med Forhandlingerne i 3die Kommission, i Særdeleshed med det Forslag, der paa dansk Initiativ gennemførtes vedrørende de militære og økonomiske Sanktioner. Der er her i Artikel 10 fundet en Definition af Angriberen, som ubetinget maa betegnes som et meget betydeligt Fremskridt i Forhold til de gældende Bestemmelser i selve Forbundspagten. Jeg skal ikke komme ind paa disse Bestemmelser i Enkeltheder, men blot karakterisere dem som havende en fuldkommen automatisk Virkning, idet der opstilles et fuldkomment System, der gaar ud paa, at under de og de Forhold skal den og den forlods betegnes og designeres som Angriber, og saa virker Sanktionerne ipso facto. Saa er det, at der i Artikel 11, der fornyer Bestemmelserne i Pagtens Artikel 16, siges,

at disse Forpligtelser til at deltage i Sanktionerne skal fortolkes i den Forstand, at enhver Stat, Signatarstat, er pligtig at samarbejde „loyalement et effectivement“, loyalt og virksomt, for at skabe Respekt for Folkeforbundspagten og for at modsætte sig enhver Angrebsakt i det Omfang, som dens geografiske Stilling og dens Rustningers særlige Beskaffenhed tillader. Det ærede Medlem gav en lang Redegørelse for, hvorledes dette Forslag havde faaet sin nuværende Skikkelse, en Fremstilling, som jo i enhver Henseende var rigtig. Det ærede Medlem siger, at med Hensyn til de militære Foranstaltninger er Forholdet dette, at Raadet kan rette Opfordring til de enkelte Stater; men disse enkelte Stater afgør selv, om de vil deltage; og hvis de vil deltage, afgør de ogsaa, paa hvilken Maade og i hvilket Omfang de vil deltage. Dette er ganske rigtigt; og det hele fører jo tilbage til de Forhandlinger, som det ærede Medlem Hr. P. Munch ogsaa nævnte havde fundet Sted paa Hotel Crillon i Paris i 1919, hvor man ganske naturligt fra de neutrale Magters Side ønskede under en saa usikker Situation som den, der herskede den Gang i Europa, at blive fri for Forpligtelser, der kunde faa meget vidtgaende Karakter. Det er fuldkommen rigtigt, og dette Standpunkt svarer fuldkommen til, hvad der er hævdet fra nordisk Side. Det er ikke et særligt dansk Standpunkt; hvis man vil tale om dansk Isolation her, er det ganske urigtigt; det er et nordisk Standpunkt, et skandinavisk Standpunkt, og det er mere end det, det er ogsaa et hollandsk Standpunkt, som Holland har hævdet med yderste Skarphed og Kraft, det er kort sagt et Standpunkt, som er hævdet fra de tidligere neutrale Magters Side. Det er fuldkommen rigtigt, for saa vidt som de økonomiske Sanktioner virker ganske umiddelbart ipso jure overalt; men for de militære Sanktioners Vedkommende er Forholdet dette. Her vil jeg minde om de mange Forhandlinger, der er ført frem og tilbage angaaende Forstaaelsen af den meget vigtige Artikel 10 i Forbundspagten, der dannede Hindring for Amerikas Indtræden. I Fjor forelaa der et kanadisk Forslag, der ønskede, at der skulde indføres en bestemt Definition af denne Artikels Rækkevidde, der forpligtede Medlemmerne til at opretholde mod ethvert ydre Angreb deres politiske Uafhængighed og den politisk territoriale Status i Europa. Den Definition, der den Gang blev vedtaget, lød saaledes — jeg skal med